

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1328/2025
Рев2 1332/2025
07.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Стошић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Комуналац“ Бујановац, чији су пуномоћници Радомир Ристић и Миодраг Крстић, адвокати из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца изјављеним против пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3132/2023 од 14.09.2023. године и Гж1 3226/2024 од 30.10.2024. године, у седници одржаној 07.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3132/2023 од 14.09.2023. године, става првог изреке и наведена ревизија се **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3326/2024 од 30.10.2024. године, става другог и трећег изреке.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3326/2024 од 30.10.2024. године, става првог изреке и у том делу ревизија тужиоца **СЕ ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3132/2023 од 14.09.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Бујановцу П1 288/2021 од 17.05.2023. године у делу којим је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати за период од 13.09.2018. године до 31.12.2019. године накнаду за топли оброк у означеним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, за период од 13.09.2018. године до 01.12.2019. године накнаду трошкова регреса за искоришћени годишњи одмор у означеним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, да на ове износе уплати порезе

и доприносе надлежном Фонду ПИО, па је у наведеном делу жалба тужиоца као неоснована одбијена. Ставом другим изреке означена првостепена пресуда је укинута у преосталом делу и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажног дела пресуде донете у другом степену, тужилац је на основу члана 404. ЗПП благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

О праву тужиоца на исплату накнаде трошкова за исхрану и регреса за коришћење годишњег одмора судови су одлучили уз примену материјалног права, која је у складу са судском праксом израженом кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним ставом у погледу примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 116/14). Из наведених разлога у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права, па је о посебној ревизији одлучено на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да је ревизија недозвољена.

О дозвољености ревизије у споровима о новчаном потраживању из радног односа одлучује се на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП, којом је предвиђено да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 13.09.2021. године, вредност побијаног дела пресуде је 89.522,15 динара и не прелази законом предвиђени цензус који омогућује изјављивање ревизије.

Из наведених разлога, одлука којом је ревизија одбачена донета је применом члана 413. ЗПП.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3326/2024 од 30.10.2024. године, ставом првим изреке потврђена је пресуда Основног суда у Бујановцу П1 170/2023 од 05.08.2024. године у делу којим је одбијен тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу исплати за период 01.01.2020. – 01.08.2020. године на име мање исплаћене

накнаде за топли оброк 18.093,04 динара са законском затезном каматом на означене месечне износе од доспелости до исплате, на име солидарне помоћи за 2018. годину, 2019. и 2020. годину 96.140,00 динара са законском затезном каматом на означене годишње износе од доспелости до исплате и да на те износе уплати порезе и доприносе код надлежног Фонда ПИО по стопама на дан уплате, па је у том делу жалба тужиоца одбијена као неоснована. Ставом другим изреке преиначена је означена првостепена пресуда у преосталом делу, тако што је одбијен тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу на име разлике у заради за период јануар – октобар 2019. године исплати 74.896,62 динара са законском затезном каматом на означене месечне износе од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке преиначена је првостепена пресуда у делу о трошковима поступка, тако што је тужилац обавезан да туженом накнади парничне трошкове од 157.896,00 динара са законском затезном каматом на износ од 153.000,00 динара од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, на основу члана 404. ЗПП благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Ревизија је дозвољена у делу којим је првостепена пресуда преиначена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, па је Врховни суд испитао побијану пресуду у наведеном делу по члану 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном временском периоду од јануара до октобра 2019. године био запослен код туженог на радном месту Уговором о уређењу међусобних односа који су странке закључиле 05.05.2015. године предвиђено је да се зарада тужиоца добија множењем коефицијента 2,10 са ценом рада за најједноставнији посао, да тужилац има право на минималну зараду за стандардни учинак и време проведено на раду, да се минимална зарада одређује на основу минималне цене рада утврђене у складу са законом, времена проведеног на раду и пореза и доприноса који се плаћају из зарада, као и да тужилац има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада, на исплату солидарне помоћи у случају елементарне непогоде или болести које погоде његово домаћинство, а све у висини предвиђеној Правилником о заради, накнади зараде и другим примањима у предузећу. У варијанти обрачуна вештака по којој зараду чине основна зарада, накнада зараде, минули рад, топли оброк и стимулација од 30% - коју је тужени обрачунавао, неисплаћена разлика зараде тужиоцу је 74.896,62 динара, који износ му је првостепени суд досудио. Према обрачуну вештака заснованог на званично прописаној минималној заради од стране Социјално-економског савета РС, само за остварене сате рада, без узимања стимулације од 30% коју је тужени обрачунавао у спорном периоду, не постоји неисплаћена разлика између минималне зараде и зараде која је тужиоцу исплаћена.

Са полазиштем на овако утврђење чињенице другостепени суд преиначује првостепену пресуду и одбија тужбени захтев, позивом на члан 111. Закона о раду

(„Службени гласник РС“ бр. 24/05...13/17), по коме запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и време проведено на раду, која се одређује на основу минималне цене рада утврђене у складу са законом, времена проведеног на раду и пореза и доприноса који се плаћају из зараде.

По становишту Врховног суда правилно је другостепени суд применио материјално право, када је одбио тужбени захтев за исплату разлике у заради.

У конкретном случају разјашњено је да је тужиоцу, сагласно закљученом уговору, у спорном периоду исплаћена зарада у висини минималне зараде која се добија обрачуном који је предвиђен чланом 111. Закона о раду, па пошто нема неисплаћене разлике правилно је одбијен тужбени захтев постављен по овом правном основу.

Имајући у виду коначан успех тужене у парници, правилно је на основу одредби чланова 165. став 2, 153. став 1. и 154. ЗПП другостепени суд преиначио одлуку о парничним трошковима и тужиоца обавезао да туженом накнади оправдане трошкове којима га је изложио вођењем спора.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Ставом првим изреке побијане другостепене пресуде од 30.10.2024. године одлучено је да тужиоцу не припада право на накнаду за топли оброк за период 01.01-01.08.2020. године и солидарну помоћ за 2018, 2019. и 2020. годину, из разлога што тужени, као јавно предузеће, обрачун и исплату ових накнада по основу радног односа врши на основу претходно донетог програма пословања на који сагласност даје оснивач. Уколико је аутономним прописима послодавца запосленом предвиђен већи обим права, тада је обавеза послодавца да предвиди и обезбеди новчана средства за такву исплату. У конкретном случају, исплата на име трошкова исхране у спорном периоду је вршена у складу са важећим општим актом туженог, па тужиоцу не припада разлика по траженом основу. Тужиоцу не припада ни солидарна помоћ, пошто тужени није планирао, нити је обезбедио финансијска средства за исплату по овом основу. Тужилац уз ревизију није приложио правноснажне пресуде, као доказ постојања различите судске праксе у битно истоврсној чињеничној ситуацији, па како по оцени Врховног суда не постоје ни друга правна питања која би налагала одлучивање о изјављеној ревизији као о посебној против овог дела другостепене пресуде, на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу трећем изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије као редовне по одредби члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је у овом делу ревизија недозвољена. Вредност предмета спора наведеног дела пресуде је 114.233,04 динара и нижа је од вредности меродавне за дозвољеност ревизије предвиђеном чланом 403. став 3. ЗПП, па је на основу члана 413. ЗПП ревизија одбачена као недозвољена.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић